

The Gazette

Montreal, May 15, 1988

20 דונם, חלקה שבדרך כלל מספיקה לשני ראשים בלבד. כמעט מזכיר את מסעות גוליבר עם הפרות והכבשים הזעירות עוד יותר.

לא ידוע לי, אם הנסיון עדיין נמשך ומה קרה בינתיים. האם לגחמה רגעית נמצא הד כל שהוא בקרב מומחים, מגדלים ומוסדות תכנון? אפשר להזכיר מדברי ראש הפקולטה לוטרנינריה וגידול בעלי-חיים באוניברסיטת מכסיקו בזמנו: "אוכלוסיית העולם גדלה והולכת, בעוד העולם עצמו (כדור-הארץ) לא יכול לגדול. אי-לכך, יש לייצר יותר מזון משטח קטן יותר". כנראה, למדענים ולמומחים עוד נותר מה לחקור ולפתור.

לא, זאת איננה שגיאה בתאריך. לפני כמעט 11 שנה התפרסם בעיתון הקנדי הנ"ל מאמר בענין טיפוח רבעי-פרה, כפתרון למחסור באדמות מרעה. הכתב הרחיק נסוע עד מפרץ מכסיקו, כ-500 ק"מ דרומית לשפך "הנהר הגדול" (RIO GRANDE). כידוע, ברב האזורים הטרו-פיים/סובטרופיים אפשר למצוא בקר מגועי זבו הרגילים לאקלים כזה. גם אצלנו יש – הבקמה, למשל.

לדברי החוואי שרואיין לכתבה, כל הענין התחיל כבדיחה, מעין שגעון רגעי. בעצם הוא רצה לטפח פרה זעירה שתשמש חיית-מחמד לעשירים. משהו בסגנון עצי בונזאי, או הפוני הזעיר שבארגנטינה. אלא, שאחרי 20 שנות

טיפוח הגיע לבהמונת פצפונת (ראה תמונה): פרה מבוגרת בת שלוש שנים בגובה 60 ס"מ ובמשקל 130 ק"ג בקירוב, כלומר בערך רבע ממשקלה של פרת זבו רגילה. עם זאת, הפצפונת הניבה חלב כמו הדגם הרגיל – 4 עד 5 ליטר ליום. שימור לב, מדובר בבקר לבשר.

משקל הלידה של הקטנה נע סביב 4.5–5.0 ק"ג, בהשוואה לזבו רגיל שנולד עם 34 ק"ג ומגיע לגובה שכמה(?) של 150–180 ס"מ (לא כתוב שם, אם מדדו את הדבשת). כל הסיפור הוא, לטענת המטפח ובעל הבקר המיניאטורי, שאפשר לייצר יותר בשר, אם להשוות לתפוקה של זבו רגיל לשטח מרעה נתון. במקרה דנן החזיקו 18 ראש מן הזן הזעיר על שטח של

